



ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12.

Ljubljana, 1. decembra 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

16. Dober dan!

Ptice mile so zapele
v novi dan,
med seboj si šepetale:
Dober dan!

Tam cveticam na poljani:
Dober dan!
Drevju v gozd prostrani:
Dober dan!

Stričku jaz želim in tetki:
Dober dan!
Vsem vaščanom in sosedom:
Dober dan!

Solnce že obsiplje z žarki
svetno plan;
mene pa poljublja — pravi:
Dober dan!

Boleslav Ratislavov.

17. Jutranji pozdrav.

Tam izza gore
zora prihaja.
Tam za gorami

nada mi vstaja.
Tamkaj je sreča
moja doma.

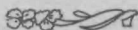
Tamkaj pod goro
v kočici mali
materi zdaj se

lice smehljá.
Tamkaj naroča
misel ji vroča
srčne pozdrave

tja čez dobrave
svojemu sini,
ki je v tujini.
Oj skrbna mati!

Zarja, daj znati,
da ji povračam
tople pozdrave
tja čez dobrave.

Mokriški.



Dobri ljudje.

31. Sikstinska salata.

VRimu je zbolel ubožen odvetnik. Zdravnik, ki ga je zdravil, je bil slučajno tudi papežev zdravnik. Ta se je spomnil, da je bolnik s tedanjim papežem Sikstom V. dobro znan še iz onih let, ko je bil papež frančiškan. Zato omeni pri papežu o svojem bolniku in njegovem uboštvu, pa se mu zdi, da se papež niti ne zmeni ne za njegove besede. Ljudomili zdravnik izkuša drugi dan zopet obrniti pogovor na siromašnega odvetnika. „Temu je že pomagano,“ odgovori papež; „jaz se tudi pečam včasih z zdravilstvom, pa sem mu zapisal salato, ki mu bo gotovo dobro teknila“.

„Salato, sveti oče!“ vzklikne zdravnik, „to zdravilo mi je novo, vendar nočem dvomiti o njegovi zdravilni moči.“ Zdravnik odide ter hiti k odvetniku, ki ga najde zdravega, in želi seveda izvedeti kaj natančnejšega o zdravilni salati. Ni bila še použita in lahko jo je še videl v skledi. „Kako, saj to so navadne rastline!“ zakliče zdravnik. „Le natančneje preiščite,“ veli odvetnik, „najkrepkejša zelišča leže spodaj.“ Zdravnik preišče in vidi dno sklede vse pokrito z zlati. Glas o tem dogodku se je hitro raznesel po vsej Italiji, in če je kdo bolj potreboval podpore nego zdravila, se je reklo: „Temu bi pomagala sikstinska salata.“

32. Nebeški ključ.

V Parizu je nekako pred dvajsetimi leti v glavni zbirki podob (v Louvru) opazoval neki gospod dve obiskovalki, gospo in hčerko ter nam sporočil to-le: